

112
relation privée
mots

Z V L A S T N I P R K I L O H A

L H 1 / 7 8

P e t r

M i k e š

D R Č S V Č T L A

březen 1977

VINA ?

Tma tam,
kde srdečko vokol zřít,
kde chlad sám
ledem se chystá vřít,
a několik plamen
vyhaslý a skryt.
Tma hnát
ve vříce
jaznovou touhu,
tam pán,
těla strávěná v leuhu,
tam obětí spět k čiru,
Zda varovat
či dát se,
uhorat
či udít se,
a válku zíp
jen v níru.

ZIMA ZRDOI

Svist tětivy,
šíp v hrudi trčí,
ocvani ředivý .
Krev shora orčí.

Na srdečo padá
lehká ježí vlna,
touha je mladá,
vysychá, jen vlna.

A osamí tvar
k bolesti nedospělý,
napříjet srchní dár
dubem i těly.

VOLAVKA

Levee láska
stopa krve,
hlasy ptáka,
siré, prá.

Jitra řepel,
jíceen smrti,
tisíc světel
světle žrtví.

Tma stře pasti,
zločně hestí,
skuba ve zdi,
smyčka na pasti.

Z krve stopa,
výkřik nase,
k nebi stoupá,
lidský zdá se.

ZBÁHLOST

Větve mé holé.
Dále než ohlídku
prázdné je pole.
Klesám ke dnu.

U dna nen ve dne
jak prokletí tkví,
srdece mé bledné
a už se nedoví.

Nealyši
hnana když zavoní,
nevidi
k nebi už strni,
necítí
u hrebu když zavoní.
Zabuší
na dřevo dray.

BOLEST JEN

Jak svíce vlnky,
jak můž pod kůží,
ten syk a ryk,
jak dech se účí,
když maso až na kost,
na uhlík.

Jak z chvil,
když celkem vznalo/
nestalo se nic,
jak z žil
uchází nám
rychle krev,
jak nabíráme sil,
těžíme sítě,
bolest jen je zpěv.

ŽIVOTA PUL

Hölderlineovi

Koráby hvězd
již přistav minuly
a z cest
pěst únavy,
zlomená hůl.

Jak dál,
když mince zwarněna,
otupen hrot,
popale pot, a raněná
života píl.

Jak dál, když neš
a nikde průrva, klín,
jen let vran, ran krev
a odpověď, ve větru,
sten a výně jeřabin.

POESIE

Smutky i sny,
srdečce již o holi,
sůlitané dny,
rány se neboří.

Vyrvané s těla,
těká jak hřich,
krev která vřela,
na krevi suh.

Z dámne dar,
utína ledu v duši;
Bez litosti tyč
sotva se tuší.

GLOVA ČAS

Wtú sném ude vřej,
klis s zámkem skřipe,
sen stendá bědy,
písek se myje.

Smrt sladce v kolobee
dítěti spívá
a v důlka m lebce
obrás mu skryvá.

Zítra i včera
a skřipej zpěv,
uprostřed hory
kouříci krev,

LÁSKA KRUTÁ

Ne, neboj se,
že bych tě
snad nemiloval.

To jen
vplést v kolo
tě chtěl jsem,
abys /a sólo/
až ze vnitřnosti
vyšel ven.

Zde konec je všechno,
nářků, klamu, pout.
Teď nevyjdeš-li,
pak - marná pouť.

Ne, neboj se,
že bych tě
snad ani nemiloval:
To jen
pro horší mučka,
pro větší rěhu
jsom v dlani si tě,
co svátost schoval.

HRY LÁSKY LÍDSKÉ

Tak kat
se na svou
oběť dívá,
zmarna ji trápi?

Když slyš,
co na výdech
se rtů se děre,
co skrývá,
co stápi pod svou kápi?

Te nedočkání,
hle nedochvění,
jež jen pro snění
mě osamění
v eterické bdění
změní?
Lásko,
jak silná jsi
vzdálena v mile,
jak chvěješ se,
jak slabá ve své síle.

SÁM JÍT

Špi vyčichlostí
a v zbabělosti,
našli svůj dům.

Psi voditelé
byli, dříve než
hedili je psům.

Tys pravdu měl,
dýku neskryl jsi do křoví,
tys bděl
(a nikdo se nedoví)
co cítilo tvé srdeč
(ach já mu naslechal),
na rtech je chvěl
a hledal ještě
v směti čel i těl.

Však opustil mne,
syk krve zapraskal,
jsou sám, s pesta,
nevede dál...

TO HAD

Jak?!

Ty nedoufáš již
v kyz Železný,
jímž naplatíš,
když zradou hlageny
jsou kordy v číš?

Z níž pět
ti dáno, a skrýt
bol k nesnesení,
réno když v rozpomnění
čistý zroní svit?

Mohou tě zranit,
ane, i zabít snad,
však vítězství
je tvé,

a proč sde
o vítězstvích hovořit?

PO SMYTÉ NEVINE

Ne u pýchy,
však s bolestí
tvé velké osamění.
Ne, nejsi lichý,
však bez lesti
směšný stejně
jenž v lítoсті pění,
znám chvíli,
kdy hasne lesk.

Ty miloval jsi
více, nežli je zdrávo
a právě proto
ztraceno tvé
v běžnosti marné právo.
Však v něžnosti?!

Ty miloval jsi
i proti sobě, vždyť víš,
co rozdal jsi,
vždy z hlebí, nevinně,
zda opravdu již nespatříš,
to až - po smyté nevině.

PAMĚTI V SLIČNOSTI

Hrob v hrobě
byl bych
ty chvíle
chtěje zavrhnouti,
jež zanechal jsem v tobě.

A v síle slabosti
bych snad i prominul,
že k lásce mé
tvé není rádostí,
však co bych nepominul,
pýchu jež s rádostí
se nabodává v kůl
do prachu věčné marnosti.
Paměti v sličnosti:
Vždyť chvíle ty
oceli kílenou
nože když v rápe stočí se:
Znamenány jsou.

LÉTHÉ MILOSRDNÁ

V Léthé pád
není tak strašný
/jak nám často zdá se/.

Však, ve vši kráse
jen ůejí vlny pít
a nejen prašný
oár míti za oit...

to žádá více, nežli dáváš:
Chťe je se vrátit,
budeš jak písek smyt
/a lhostajno,
na kterém břehu stáváš/.
A navíc /6 hrdo!/
sebevíce unsvěn
svým utonutím
jsi zpátky vyplaven.

NÁHLE

Co par a rán,
mar řekajících,
strachu z ran?

Co náhlých vidění,
když vrak mraku
protrgne jasu stan?

Na dlaně tiše
své srdce kladá,
hledaje jiné, jedno,
dám více než mám
a více než mohou
rty vysloviti zpráhle.

A lásku slyše
o sten a sen,
záteku klidu nehledám,
však pln bplesti
jsem náhle.

LA MAISON EST LÀ

Pán říká,
dům je tam,
tak tedy, pojďme.
A nastav tvář,
z níž stříbro se
jen pro mne lince,
v níž září
je krutější než jiné.
V níž mlhovin
máš víc než noční nebe,
vždyť studí s sebe
stále si hledat
koně náhradního,
proklínat noc,
nedočkat rána svého.
Pán říká,
dům je tam,
tak tedy, pojďme,
ať pravdu zjím
jak rápir pozvednut:
Je čas,
za časem stud.

CIELOS LUEGO

TU ME QUIERES

I když napojen
krví, kterou jsem právě prolil,
hledám a nenacházím
vína kdo s láskou by mi dalil.

I když nasycen
masem, které jsem právě ztratil,
hledám a nenacházím
rány kdo zacelené
v tělo by mi vrátil.

A tak te,
co si licháváme
ne náhodou pod strunou vět,
zní neúprosně
/a estře, svítostně až rosně/:
Vězením naší touze svět.

POZDĚ

Nespěchaj,
a nezoufej,
když marný rej
na chvíli zastírá
svá hrozná tušení.

Tvé pokusení
/však jen si hraj/
již na tom pranic nezmění,
prostora prázdná prostírá.

Zborcen

svět masek i lešení.
Abys byl čist
vstupuje v soudu ale je,
uč se v tom lítat
/buď si jist/,
však pozdě je.

JEDNOU SEHNAT STAČÍ

Ještě jsi neodcházela
/a již pondě bylo/.
Ještě jakoby scházel,
pláč, jenž nabe lile.

Když bdit
tvé srdce odmítlo,
když zyt jsi byl,
jako bys
probuk zapomněl,
ne na mne, však
na sebe sama, uch žel.

A najednou,
v krystalech
lítosti tenkostěnných,
svou lásku
umírat jsem cítil.

NA OSTŘÍ NOŽE

Pro setkání
jiskřivě mrazivé,
pro cheň
i dýmy plamivé
jsi mne
/bez tváře svalu hnati/
vyvolil.

Ach ano, chtěl jsem utéci
z té pře /měl jsem sto chutí/,
však ty jsi
nepovolil.

A vidíš teď,
jak lámu se a svíjím,
zkouše až
přetěžké s mne podrobil!

Však vyhrál jsi
či prohrál? Posud sám.

Vždyť stále klidně
/ač uvnitř je mi
až k zalknutí bídně/
tvář pro polibky
tvé či políčky:
Nestavenu nám.

KDO MILUJE

Kdo miluje,
a kdo již nezabil,
svůj do dálky
blížící se cil.

Kdo v šatu
malebném až běda,
svoji řítomností neminal,
kdo, v pádu, dobré věda,
se nevznesl, nespocinul.

Och, jak hrozné
býti vyslyšen,
však horší
je než jiné,
když sluncem nestíšen
se stále kritíš,
stíne!

RAAMA

Svíce v tmě sama,
krvácí díky,
v Ninive Raama,
nětají vlnyky.

Zla křík a kruhy,
stracen kdo nepřijde,
zde úlomky dahu,
nebesa v troskách zde.

Bez vody džbán,
na čeloch mdloba,
zda přijde Sám,
zda vzkročí sloba?

Svíce v tmě sama,
do ticha napne se,
v Ninive Raama:
Páne, kéž stane se!

RTY

Prach strachu
jak nach
na srdeci vah,
jak hrách na sed
/a stud jenž nah/
smáčí mi steskem rty.
Rty karty osudu
či varty stracené,
říka jíc a ne
a tím i ne,
rty varty
nenávratu k návratům
a daru rajky plamenné,
rty strachem
z ráje kamenné,
rty zmámené i znavené
a jakoby k Amen
nastavené.
Rty v žáru
chladem zkované,
sty tich
k výkřiku schystané
a v tvaru
odhodlání k oběti
rty smučené nemožnosti
říci: Ty

HAKEL "DAMAH"

Tmy šepot, had,
na srdeči, sladce,
šum křídel, snad,
polibek zrádce.

Větve tmou plané,
louče a med,
se rtů ti kane,
provaz a jed.

Tmy uhlík, skryš,
probuzen den,
ptám se tě: Spiš,
máš jazyk proboden?

SVATBA V KANAAN

O jiném zde směle,
o olovu v hrdle,
zvinalém čele,
o lásece zhrdlé.

Hovoří stěny
a křičí lavice,
bez dechu ženy,
bez slova prosice.

Kohouta zpěv,
pot perly na tělech,
ve víně krev,
znamení v popalech.

BLÍZKÝ A STĚŽÍ K CHÁPÁNÍ
Hölderlinovi

Ta říše na slovy,
ach pel spadaný s vět,
ten sladké Obnovy
v prach bortici se svět.

Tam tyčit chrám
se tobě dany smarem
zříš do tmy odvzdán,
kámen vršený svárem.

To vězení tvé touze,
rozpětí soudu, dluh
tvůj naplacen, to pouze
blízký a stěží k chápání
je Bůh...

